

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Λουκ. 5, 1-11)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Μύτικα Άρτας, στις 27/9/1992)

1. Πορεία προς την επίγνωση του Χριστού

Γιατί πάμε στην Εκκλησία;

Η απάντηση είναι: Γιατί αναζητούμε τον Θεό. Γιατί θέλουμε να πάμε «λίγο πιο κοντά Του». Θέλουμε να Τον βρούμε, να Τον αισθανθούμε, να πάρουμε την ευλογία Του, να μας σκεπάσει η δύναμή Του, να έλθει στην καρδιά μας και στη ζωή μας η χαρά, η ειρήνη, που δίνει μόνο ο Θεός, η σκέπη και η προστασία Του.

Όποιος δεν πηγαίνει με αυτό το φρόνημα στην Εκκλησία, λάθος κάνει. Όποιος δεν πηγαίνει στην Εκκλησία θέλοντας να γίνει καλλίτερος πνευματικά, να βελτιωθεί για να έχει ελπίδα αιωνίου ζωής, ελπίδα αγάπης και στοργής εκ μέρους του Θεού, κάνει λάθος, γιατί πηγαίνει στην Εκκλησία για τον τύπο. Και ο τύπος όταν δεν έχει την ουσία, το πνεύμα που ζωοποιεί τα πάντα, είναι νεκρός.

Γι' αυτό, έχοντας τους τύπους της Εκκλησίας μας, οφείλουμε να αναζητούμε την ουσία, το μεγάλο πνεύμα που κρύβεται πίσω από τον τύπο για να κάνουμε την ζωή μας, με τον τύπο που τηρούμε, να γεμίσει από την χάρη και την ευλογία του Θεού.

Παραδείγματος χάρη: Κάνουμε τον σταυρό μας, που είναι ένας τύπος της πίστης μας. Γιατί τον κάνουμε; Γιατί ο Χριστός σταυρώθηκε για μας. Και κάνοντάς τον θέλουμε να ομολογήσουμε ότι με τον θάνατό Του πάνω στον Σταυρό ο Χριστός, η πηγή της ζωής, μας δίνει αληθινή ζωή, πνευματική ζωή, ζωή που δεν τελειώνει με τον θάνατο. Αλλά αντίθετα, από εκεί και πέρα, θα αρχίσει μια ζωή χωρίς πόνο, χωρίς λύπη, χωρίς στεναγμό, και το σπουδαιότερο χωρίς αμαρτία και χωρίς φόβο ενός δευτέρου θανάτου.

Όταν λοιπόν κάνουμε τον σταυρό μας, ας φέρνουμε στον νου μας όλα αυτά και θα έχουμε μεγάλη ωφέλεια.

2. Πού ήρθες Χριστέ μου;

Σήμερα το Ευαγγέλιο μας είπε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ενώ περπατούσε στην παραλία της Γεννησαρέτ είδε κάποιους ψαράδες που έπλεναν τα δίχτυά τους.

Τους ρώτησε:

-Πώς πήγατε παιδιά σήμερα;

-Τίποτε, του απάντησαν. Όλη την νύχτα ψάχναμε στην θάλασσα, όμως «λέπι δεν πιάσαμε».

Τότε ο Χριστός μπήκε στο караβάκι του Πέτρου και τον παρακάλεσε να το τραβήξει λίγο πιο μέσα, στη θάλασσα. Και από εκεί δίδασκε τον κόσμο που στεκόταν στην ακρογιαλιά. Όταν τελείωσε την διδασκαλία Του είπε στον Πέτρο, που ακόμη δεν είχε γίνει Απόστολος:

-Δεν πάμε λιγάκι παραμέσα να πιάσεις και κανένα ψαράκι;

Απάντησε ο Πέτρος:

-Κύριε όλη την νύχτα παλεύαμε, που ήταν ώρα για ψάρια και δεν πιάσαμε τίποτα. Πώς λοιπόν θα πιάσουμε τώρα, μέρα μεσημέρι; Αλλά μετά από τόσο ωραία λόγια που μας είπες, θα σου κάνω το χατίρι και θα ρίξω το δίχτυ.

Έρριξαν πάλι τα δίχτυα και έπιασαν τόσα ψάρια που δεν τα είχαν πιάσει ποτέ στη ζωή τους. Αλλά ο Απόστολος Πέτρος, ήταν άνθρωπος που αναζητούσε την ουσία, όχι τους τύπους, και προσπαθούσε με την σκέψη του να ψάχνει να δει πού είναι ο Θεός, πού είναι τα έργα Του και πού είναι τα λόγια Του. Όταν λοιπόν είδε τα δίχτυα γεμάτα, και μάλιστα ώρα που δεν ήταν για ψάρια, κατάλαβε ότι ο Χριστός δεν ήταν μόνο ο,τι φαινόταν. Γιατί πώς διάταξε τα ψάρια και τον άκουσαν να κάνουν κάτι το εντελώς διαφορετικό απ' ο,τι έκαναν κάθε ημέρα σε όλη τους την ζωή;

Δηλαδή ο Πέτρος κατάλαβε ότι πήρε ο Χριστός τα ψάρια και τα πήγε στο δίχτυ του, όπως εμείς παίρνουμε το γαϊδουράκι και το πηγαίνουμε εκεί που θέλουμε. Και σκέφθηκε: Ποιόν έχω μπροστά μου; Ποιός είναι αυτός που διατάζει τα ψάρια; Ο Θεός!

Πήγε λοιπόν, γονάτισε μπροστά Του και Του είπε: «Έξελθε απ' εμού, Κύριε». Φύγε, Κύριε, γρήγορα από το καράβι μου, εγώ είμαι αμαρτωλός. Τι δουλειά έχεις Εσύ, Χριστέ μου, πάνω σ' ένα καράβι που το έχουν μολύνει οι

καθημερινές αμαρτίες μου; Δεν είμαι άξιος να είσαι κοντά μου.

Και αφού προσκύνησε τον Χριστό, τι έκανε; Τον θεώρησε καθρέφτη της ψυχής του, και είδε μέσα εκεί, μπροστά στο Χριστό, τον εαυτό του ακάθαρμο, γιατί θυμήθηκε τις αμαρτίες. Γι' αυτό είπε: «Χριστέ μου, δεν είμαι άξιος ούτε να Σε χαιρετήσω. «Έξελθε απ' εμού», για να μη μολυνθείς».

Αδελφοί. Όταν εμείς, οι ταπεινοί άνθρωποι, που είμαστε μακριά από την αγιότητα του αποστόλου Πέτρου, ερχόμαστε πρόσωπο προς πρόσωπο με τον Χριστό, πρέπει να σκεφτόμαστε τις αμαρτίες μας. Και να βλέπουμε τι είμαστε και τι έχουμε απέναντί Του. Η αγία μας Εκκλησία και η σοφία των Πατέρων μας, έχει γεμίσει την ζωή μας με ευκαιρίες, που μας βάζουν μπροστά στον καθρέφτη του Χριστού.

Πρώτη ευκαιρία: Το πρωί και το βράδυ στεκόμαστε μπροστά στο Χριστό και κάνουμε την προσευχή μας. Στο φαγητό, κάνουμε τον σταυρό μας. Πρέπει «κάτι» να θυμόμαστε εκείνες τις στιγμές. Είναι Παρασκευή και θυμόμαστε ότι την Παρασκευή σταυρώθηκε για μας ο Χριστός. Την Τετάρτη θυμόμαστε ότι ένας άνθρωπος Τον πρόδωσε. Γιατί; Γιατί ενώ στέκονταν κοντά Του, δεν Τον είχε καθρέφτη του, αλλά του έβαλλε πάνω ένα μαύρο πανί, για να μην καθρεφτίζεται η ψυχή του στο φως του Χριστού, και πήγε Τον πρόδωσε.

Και ορίζει η εκκλησία μας, να νηστεύουμε τις μέρες αυτές για να θυμόμαστε τον Χριστό που σταυρώθηκε για μας, και να Τον παρακαλούμε: «Χριστέ μου, φύλαξέ με να μην καταντήσω σαν τον Ιούδα. Γιατί ενώ έχω τόσες ευκαιρίες, να κοιτάζω το πρόσωπό μου στο φως Σου, εγώ κάνω ότι δεν καταλαβαίνω. Αλλά βάζω το μαύρο πανί των παθών και των αμαρτιών και της κακής μου διάθεσης μπροστά και κάνω πως δεν Σε βλέπω. Και μερικές φορές παίρνω το θάρρος, αντί να Σε δοξάζω και να Σε Σε προσκυνώ, να Σε υβρίζω και να Σε αρνούμαι».

Αλλά η μεγαλύτερη και αγιότερη ευκαιρία είναι ότι ερχόμαστε στην Εκκλησία και ακούμε τόσα λόγια από το Πνεύμα το Άγιο, όλα διδασκαλία, όλα ελπίδα, όλα παρηγοριά. Μπαίνοντας μέσα στην Εκκλησία, πρέπει να ανοίγω τα αυτιά μου να μην χάσω λέξη. Όχι να σκέπτομαι πότε τα χρήματά μου, πότε το χωράφι μου, πότε τον περίπατό μου και πότε τα... πάθη μου. Όχι βέβαια για να τα διορθώσω, αλλά για να τα συνεχίσω.

Μέσα στην Εκκλησία πρέπει να κοιτάζουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη του Χριστού. Μόνο να κοιτάξεις την εικόνα του γλυκύτατου Σωτήρος μας και ευεργέτη μας Ιησού Χριστού, γεμίζει η καρδιά σου από γλύκα, ειρήνη και χαρά.

Ο Πέτρος, λοιπόν, όταν είδε τα δίχτυα γεμάτα, είπε στο Χριστό: «Έξελθε απ' εμού, Κύριε, γιατί είμαι αμαρτωλός άνθρωπος». Ο Χριστός δεν του απάντησε: «σε ευχαριστώ που μου το λες, φεύγω», αλλά του είπε:

-Θάρρος Πέτρε! Από τη στιγμή, που λες αυτά τα λόγια, Εγώ όχι μόνο δεν φεύγω από κοντά σου αλλά σε παίρνω για πάντα κοντά Μου. Και από ψαρά για ψάρια, θα σε κάνω ψαρά ανθρώπων. Από εδώ και πέρα θα μαζεύεις ανθρώπους στο δικό Μου δίχτυ, που είναι η Εκκλησία, για τη Βασιλεία του Θεού.

3. Καιρός εσωτερικής εργασίας

Τι μας λένε αυτά τα λόγια του Χριστού; Όσο περισσότερο ταπειωνόμαστε, τόσο περισσότερο ο Χριστός μας αγαπάει. Όσο περισσότερο κατηγορούμε τον εαυτό μας και λέμε πως είμαστε αμαρτωλοί, τόσο περισσότερο ο Χριστός μας απαντάει: «είσαστε δικοί Μου. Έτσι σας θέλω. Να είστε άνθρωποι που κοιτάζουν με αγωνία το μέσα, όχι το έξω. Την ψυχή να κοιτάζουν! Είναι καθαρή;».

Όλοι φροντίζουμε να είμαστε καθαροί. Φοράμε ωραία ρούχα, για να φαινόμαστε όμορφοι ενώπιον των ανθρώπων, που μερικές φορές τι είναι; Δεν το λέμε για να κατακρίνουμε, αλλά για να διδαχθούμε. Μερικές φορές, είναι γεμάτοι αμαρτίες. Και όμως εμείς σε κάτι τέτοιους ανθρώπους φροντίζουμε να είμαστε ευάρεστοι. Για φανταστείτε, τι αγώνα πρέπει να κάνουμε για να είμαστε, ευάρεστοι, πλυμμένοι και καθαροί, ενώπιον του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Εκείνου, που και τώρα έχουμε τόσο πολύ ανάγκη την ευλογία Του και την χάρη Του, αλλά και Εκείνου που θα μας δώσει την αιώνια ζωή!

Ο πρώτος στόχος του αγώνα μας αυτού είναι, πρέπει να είναι, να τοποθετηθούμε σωστά, δηλαδή με ταπείνωση, μπροστά στον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Όταν κάποιος βλέπει τις αμαρτίες του, ταπεινώνει όχι τους άλλους, αλλά τον εαυτό του, και λέει: «Φαίνεται πως δεν είμαι τόσο καλός όπως πίστευα». Αυτή είναι η μεγαλύτερη σοφία. Να φτάνει κανείς στο συμπέρασμα ότι δεν είναι τόσο καλός όσο πρέπει γιατί έχει αμαρτίες. Όσο περισσότερο ανακαλύπτουμε ότι δεν είμαστε καλοί, τόσο περισσότερο πλησιάζουμε στο Θεό.

Όταν εξομολογούμεθα, ενώπιον τίνος ταπεινωνόμαστε; Όχι ενώπιον του παπά, αλλά ενώπιον του Θεού. Είπε ο Χριστός στους Αποστόλους και στους ιερείς: «Αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφιένται αυτοίς, αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται». Αν σεις συγχωρείτε τις αμαρτίες όταν σας τις πουν με ταπείνωση, σαν να τις λένε σε Μένα, είναι συγχωρεμένες, και τους ανθρώπους αυτούς που εξομολογούνται, τους αγαπάω και τους θέλω για πάντα κοντά Μου. Αν δεν τις πουν και δεν τις συγχωρήσετε μένουν πάνω τους.

Και μετά, αδελφοί μου, πηγαίνουμε να κοινωνήσουμε το Άχραντο Σώμα και το

Τίμιο Αίμα του Χριστού, λέγοντας: «Ως ο ληστής, ως ο τελώνης, ως η πόρνη, έτσι έρχομαι Χριστέ μου και εγώ. Ένας ταπεινός άνθρωπος είμαι. Μπορεί να μην έκανα τα ίδια έργα, με τον τελώνη, με την πόρνη, με τον ληστή, αλλά κοιτάζοντας τον εαυτό μου και βλέποντας τις αμαρτίες μου, πού να ξέρω μήπως είμαι και χειρότερος από εκείνους... Συγχώρεσέ με, Χριστέ μου. Πάρε με κοντά Σου».

Αδελφοί, γι' αυτά να μιλάμε στους άλλους ανθρώπους. Όχι μόνο για τα χωράφια, ούτε για τον καιρό, ούτε για τα πολιτικά, ούτε για το ποδόσφαιρο. Δεν αξίζει τον κόπο να μιλά κανείς γι' αυτά. Γιατί μπροστά στην αιώνιο ζωή είναι γελοιότητες. Να μιλάμε για πράγματα, που φωτίζουν και αγιάζουν. Και τότε ο Χριστός θα δίνει χάρη, έλεος, φωτισμό και σοφία. Αμήν.-